

Σοφία Γαβριηλίδου

Τα
κατσικάκια
κάνουν
απεργία!

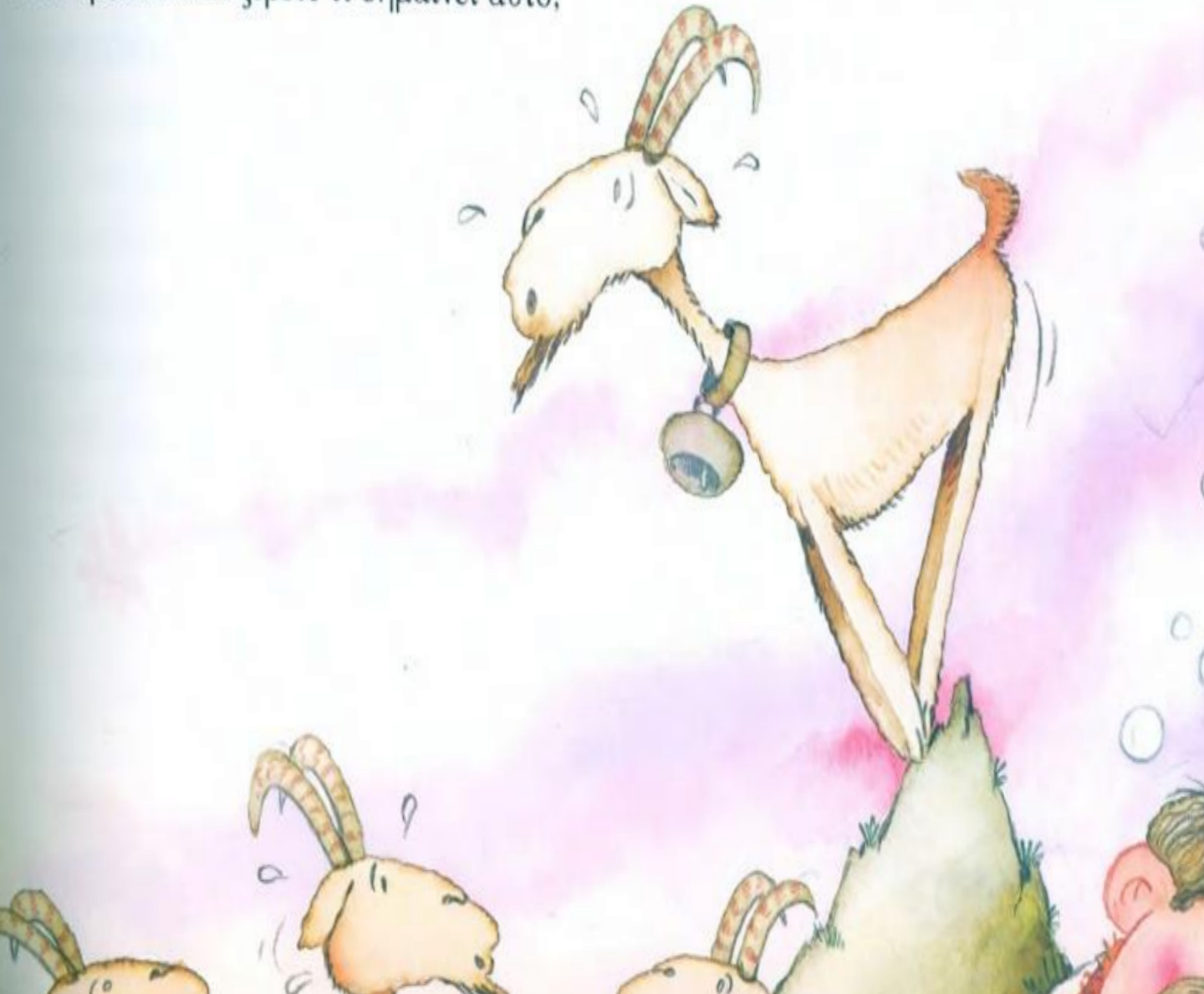

Το ξημέρωμα βρήκε τον αρχηγό των κατοικιών, τον Κατοικοασιδα, να κάνει βόλτες, με σκυφτό κεφάλι, πέρα δώδε στο μακρύ κατοικόδρομο. Κάποια στιγμή ανέβηκε σε μια μεγάλη πέτρα κι έβγαλε μια δυνατή κατοικοκραυγή. Κασίκες, κατοικάκια, τράγοι και γίδες μαζεύτηκαν γύρω του.

—Ήρθε η άνοιξη! Το Πάσχα πλησιάζει! είπε με βροντερή φωνή.

Χάιδεψε το μακρύ του μούσι σκεπτικός και συνέχισε:

—Και όπως ίσως ξέρετε, οι άνθρωποι έχουν το έθιμο, μετά από σαράντα μέρες νηστεία, να γιορτάζουν το Πάσχα γύρω από έναν οβελία. Και ξέρετε τι σημαίνει αυτό;

Τα κατοικάκια έδειχναν
ανήσυχια κι άρχισαν τη μουρμούρα:
«Οβελία; Τι οβελία;» «Να, οβελία, δηλαδή
αρνάκι στη σούβλα!» «Πο πο! Δηλαδή και
κατοικάκι;» «Δηλαδή... ναι! Τι να σου λέω
ώρα...» «Δε δέλω ούτε να το σκέφτομαι!»

—Γι' αυτό, λοιπόν, συνέχισε ο Κατοικο-
ατοίδης, με τη βροντερή του φωνή,
προτείνω να διαμαρτυρηθούμε.

Όλοι συμφώνησαν αμέσως. Χτύπησαν
παλαμάκια κι άρχισαν να ετοιμάζονται για
μεγάλες κινητοποιήσεις. Σ' ένα μεγάλο
πλακάτ έγραψαν το σύνθημα «Τα κατοίκια
απαιτούν οι σούβλες να καταστραφούν».
Και το απόγευμα της ίδιας μέρας
μαζεύτηκαν στην πλατεία Κατοικαρέας
κι έκαναν πορεία διαμαρτυρίας.

Στη στιγμή μαζεύτηκε κόσμος πολύς και
όλοι οι δημοσιογράφοι της χώρας. Στα
δελτία ειδήσεων, σε όλα τα κανάλια

της τηλεόρασης, κατοίκες και κατοικάκια έδιναν συνεντεύξεις. Η πορεία συνεχίστηκε και την άλλη μέρα. Οι εφημερίδες γέμισαν τις σελίδες τους με σχόλια και φωτογραφίες από την πορεία των κατοικιών.

Και οι άνθρωποι άρχισαν να προβληματίζονται. Κάποιοι έλεγαν:

– Δίκιο έχουν! Τι μας φταίνει τα καημένα! Η κυβέρνηση πρέπει να προστατεύσει τα δικαιώματα των κατοικιών. Και μάλιστα με νόμο.

Μερικοί άλλοι είχαν αντίθετη άποψη:

– Πού ακούστηκε Πάσχα χωρίς κασίκι; Το έδιμο είναι έδιμο! Ας κάτσουν τα κατοικάκια ήσυχα να μας αφήσουν κι εμάς να γιορτάσουμε όπως κάθε χρόνο, όπως γίνεται χρόνια τώρα. Φαντάσου να διαμαρτύρονταν και οι κότες και να μην είχαμε αυγά. Φαντάσου να μη μας έδιναν οι παπαρούνες το κόκκινό τους χρώμα και να μην μπορούσαμε να τα βάψουμε. Φαντάσου να μην έμπαιναν τα τσουρέκια στο φούρνο. Φαντάσου οι μέλισσες να μη μας έδιναν κεριά από τις κερήδρες τους. Πώς θα φτιάναμε τις λαμπάδες της Ανάστασης;

Και κάποιοι άλλοι διαβεβαίωναν με ηρεμία:

– Μα τι λέτε τώρα! Αυτά ποτέ δε θα συμβούν.

Η φύση όλη ετοιμάζεται για το Πάσχα.

Χαίρεται και το γιορτάζει

μαζί μας.

Κι αυτό ήταν αλήθεια. Όλη η φύση ετοιμαζόταν για την Ανάσταση και την Κυριακή του Πάσχα. Το ένα λουλουδάκι ξεπρόβαλλε μετά το άλλο. Ο ήλιος γινόταν όλο και πιο φωτεινός. Οι κόττες φρόντιζαν να κάνουν μεγάλα και γερά αυγά.

Τα κατοικάκια όμως συνέχισαν την πορεία τους για πολλές μέρες ακόμη. Άρχισαν να εξαντλούνται. Περπατούσαν με δυσκολία. Αλλά δε σταμάτησαν ούτε στιγμή τη διαμαρτυρία τους. Από την

κούραση είχαν αδυνατίσει πολύ. Είχαν μείνει πετσι και κόκαλο.

Οι άνθρωποι, μετά από πολλές συζητήσεις που έκαναν στα σπίτια τους, στα γραφεία τους και σε εκπομπές στην τηλεόραση, αποφάσισαν, απ' ό,τι είπαν στις ειδήσεις, για εκείνο τουλάχιστον το Πάσχα, να κλειδώσουν τις σούβλες στις αποθήκες τους. Κι έτσι τα κατσικάκια, παρά την κούραση και την ταλαιπωρία τους, γύρισαν χαρούμενα στα βουνά και στα λαγκάδια, και παρέα με τα αρνάκια, τα ξαδερφάκια τους, έφαγαν όσο πιο πολύ χορτάρι μπορούσαν, ξαναπάχυναν και πέρασαν το πιο όμορφο Πάσχα της ζωής τους!

